

de forskellige Institutioner repræsenteret, maa jeg som Forsvarsminister kræve, at baade Hær og Flaade skal være med, lige saa godt den ene Institution som den anden. Men naar det ærede Medlem vil tage dette Spørgsmaal politisk, beder jeg ham friske op i sin Erindring, hvorledes det gik til med Valg af kongevalgte Landstingsmænd, saa længe Højre havde Magten. Kan det ærede Medlem vise mig en eneste Venstre-mand, som blev kongevalgt Landstings-mand under Højres Regimente? Nej, der findes ikke en eneste, mig bekendt. Se, det er et Vidnesbyrd om, hvad vi for Resten alle ved, at saa længe Højre regerede, regerede Partiet med det for Øje at sikre sig et Flertal i Landstinget ved Hjælp af de kongevalgte, og derfor havde de ikke Raad til at vælge udenfor Højre, naar der var Tale om kongevalgte Landstingsmænd. At Venstre har fulgt dette Eksempel og nu indstiller Venstre-mænd, kan det ærede Medlem ikke bebrejde os. Hvis det er galt, at Venstre gør det, er det jo endnu mere galt, at Højre har vist os Vejen i saa Henseende. Men det er klart, at vil Højre have Statsinstitutionerne og de forskellige Erhverv repræsenterede i Landstinget, kommer vi ind paa en Vej, der ikke er let at overse, og jeg vil nødig diskutere med de Herrer om det Spørgsmaal, før jeg ser, hvorledes de i Lovforslags Form vil praktisere det. Det er det, det kommer an paa. Vi har aabnet en Mulighed for, at 12 Medlemmer vælges direkte af Landstinget selv, og derved er der aabnet en Mulighed for, at Landstingets ad indirekte Vej valgte Medlemmer, hvis de savner Sagkundskab paa de forskellige Omraader, vil sikre sig en saadan Sagkundskab ved at vælge 12 Landstingsmænd. Det ærede Medlem er saa bange for, at disse Valg paa ny skal blive politiske, men selv om det nu skulde ske, er det heldigvis saaledes, at der i de forskellige Partier paa flere Omraader er sagkyndige Mænd, og den Tillid har jeg til det nye Landsting, der vil blive valgt, hvis dette Forslag bliver til Lov, at det vil sørge for at tilføre sig den Sagkundskab paa specielle Omraader, som ikke er blevet repræsenteret ved de forudgaaende indirekte Valg. Hvorfor skulde man ikke have den Tillid til hverandre, at forstandige Mennesker vælger forstandigt, naar de faar en Myndighed som den, der tilsikres efter det foreliggende Lovforslag?

Der foreligger, som sagt, kun Antydninger af det ærede Medlem, men jeg me-

ner at have forstaaet, at det, som det hemmelige Udvalg pønser paa, er at lave et Landsting i nogenlunde Overensstemmelse med de Hovedtræk, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds har skitseret. Det ærede Medlem (Dinesen) her ved min Side ryster paa Hovedet, men han er jo ikke med i dette hemmelige Udvalg, og hvad der sker der, faar han, saa vidt jeg forstaaer, ikke at vide, før det er besluttet, og det beklager jeg, thi det ærede Medlem vilde have været en udmærket Vejleder, naar man overhovedet vil have den Sag drøftet mere alsidigt, men det er jo en Skæbne, som følger det ærede Medlem, at han holdes udenfor.

Ogsaa Ministeriet ønsker dette Grundlovsforslag Lykke paa Rejsen, og Ministeriet vil bestræbe sig af alle Kræfter for, at Grundsætningerne i dette Forslag skal blive ophøjede til Lov, thi det er Regeringens alvorlige Hensigt at tilbagegive det danske Folk den Myndighed, som det mistede i 1866. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds sagde, at det havde mistet denne Myndighed før, den var mistet allerede i 1855, og det er paa en Maade rigtigt. Men det vidner om det danske Folks Højsind, at det gjorde den Indrømmelse, som det gjorde i 1855, fordi det troede derved at kunne bevare Forbindelsen med de Landsdele, som nu desværre er tabte. Om Højre den Gang har villet bruge denne nationale Sag til at drive Partipolitik, ved jeg ikke, men det lader til, at det ærede Medlem har en saadan Formodning. Gør jeg ham Uret, tilbagekalder jeg denne Udtalelse, men det forekommer mig, at der laa en Antydning deraf i den Udtalelse, at det var den Gang, det danske Folk mistede Juni-Grundloven. Den Rigsdagsbeslutning, som var Følgen af den Tankegang, der beherskede det danske Folks Flertal den Gang, blev imidlertid, som sagt, taget under den Forudsætning, at hvis der skete en Ulykke, saa at man ikke opnaede for Landet det, der var tilsigtet med Beslutningen, vendte man tilbage til Grundloven af 5. Juni 1849. Det er sikkert, at havde det danske Folk ikke i 1864 lidt en saa stor Ydmygelse, som det led, havde det ikke lidt Nederlag paa Nederlag, der tog Modet fra Befolkningen endog i den Grad, at det, hvad jeg, der har gennemlevet den Tid og kender de Stemninger, som den Gang gik igennem Nationen, kan bevidne, i alt Fald for Flertallets Vedkommende næsten tvivlede om, at vort Folk havde en Fremtid!